

Kohtalo, tiesin, kohtalo on varannut minulle jotain hyvää. Kävellessäni baarista kotiin mietin, kuinka elämä oli luisunut alamäkeen, työpaikan menetyksen ja avioeron jälkeen, jopa pystysuoraa alaspäin. Hyvä että kyydissä kesti. Mitä elämäni oli aiemmin? Työpaikka paperitehtaalla, hyvä palkka! Perhe, kaksi lasta ja vaimo. Hieno auto ja talo, niin ja tietysti helvetisti asuntolainaa. Mutta ei hätää, hyvä palkka takasi lainoista huolimatta hyvän elämän. Joka vuosi tehty, perheen yhteinen lomamatka, mikäs se olikaan viimeinen kohde? Jos nyt ei oteta huomioon sitä, kuinka poliisiauto vei minut pienen perheneuvottelun päätteeksi putkaan, kuudenkymmenen kilometrin päähän. Taisi se viimeinen matka suuntautua Kreikkaan, johonkin saareen. Nyt vaan en millään saa päähäni että mikä se saari oli. Eikä sen puoleen, ei tuo putkareissu ollut varsinaisesti perheen yhteinen matka, tosin ilmainen se oli. No, ilmainen ja ilmainen, kyllä se reissu on veroissa maksettu moneen kertaan, hyvä että tuli tehtyä, sai jotain vastinetta rahoilleen. Nyt vaan tuntuu siltä että varmasti on jotain hyvää minulle tulossa. Seitsemän laihaa vuotta, muistan joskus kuulleen että, sen jälkeen tulee seitsemän lihavaa vuotta! Nyt on pakko laskea, kyllä se oli seitsemän vuotta sitten kun vuoropäällikkö Kotilainen ilmoitti, se on pojat loppu paperin teko tässä tehtaassa. No olihan tuota arveltu, merkit oli selvät. Kilpailija osti tehtaan, vain sulkeakseen sen. Vaan vanhoja ei auta murehtia, eteenpäin on mentävä, vaikka jalka vähän sivulle hakeekin. Olisi voinut jättää sen viimeisen tuopin juomatta, tai oikeastaan useammankin viimeisen. Herään sänkyni vierestä. Nostan päätä lattialta, huone lähtee samantien kieppumaan lujaa ja holtittomasti, pieni annos oksennusta nousee suuhun. Onneksi on nopeat refleksit, huulet tiukasti yhteen ja käsi vielä tulpaksi suun eteen, ei mene kuin muutoma tippa matolle. Hitaasti kiiruhtaen vessaan, loput vatsalaukun sisällöstö roiskahtaa pönttöön. Melkein napakymppi, vähän pitää suihkuletkulla laskea pöntön sivuja. Tämä on kyllä näppärä keksintö, laittaa suihkutilat ja WC-pönttö samaan tilaan. Kätevästi saa oksennukset huuhdeltua viemäriin, sehän kuulostaa melkein Remontti Reiskan ohjelmalta, ajattelen. Eteisen lattialla lojuu kirje. Joko tuosta alkaa lihavat vuodet? Ei voi tietää ennekuin avaa?

-Maksamattomien vuokrien takia asuntonne on irtisanottu- No, ei tuota voi vielä laskea siihen hyvään, mitä on varmasti tulossa. On sentään kaksi viikkoa aikaa tyhjentää kämpppä. Soitan Armille, jos vaikka yhteisten vuosien sekä yhteisten lapsien vuoksi voisin muuttaa sinne? "Armi, Heikki tässä moi" "Olen töissä, en ehdi nyt..." "Älä katkaise, olisi asiaa" "Nopeasti sitten" "Kun minulla olisi nyt tilapäinen asunnon tarve niin... Haloo, haloo Armi, oletko vielä siellä, haloo" Aamupala on päivän tärkein ateria! Tämä pitää aina muistaa. Nyt minulla onkin hyvin vatsassa tilaa kunnon aamiaiselle. Katsotaan, jääkaapissa on... valo. No, leipälaatikosta löytyy ruisleipäpala ja pöydältä hedelmä. Tarkemmin katsottuna, hedelmä on, pöydälle joku viikko sitten unohtunut omena. No ei se omena kuulkaan varsinaiseen, ravitsevaan aamupalaan. Runsaan aamiaisen nautittuani suuntaan ulos, kaupungin vilskeeseen. Asuntoasia nousee mieleen. Olen melkein varma ettei puhelu Armille katkennut vahingossa, varsinkin kun yritin uudelleen noin kymmeneen kertaan soittaa, eikä Armi vastannut. Jollei sitten ollut työkiireitä ja Armi ajatteli soittaa takaisin paremmalla ajalla? En kuitenkaa jää odottelemaan tuota puhelua. Taidan kävellä suoraan hyvän ystäväni Haten juttusille. Hänellä on iso kämpppä, olohuone, makuuhuone ja keittiö. Kyllä sinne varmaan voi ystävyiden nimissä kaverin majoittaa. Painan ovisummeria, menee hetki ja ystäväni Hate avaa oven. "Sun piti tulla jo viime torstaina!" "Ei kun kirje tuli vasta tänään. Luetko sä mun ajatuksia? Että se sitten käy?" "Mikä käy?" "Ilmeisesti sulla on nyt jokin katkos tuossa ajatusten luvussa? Olisit lukenut samalla koko jutun" "Mitä vittua sä sekoilet?" "Niin, että mä nyt muutan tänne sun kämpppään?" Olen selällään rappukäytävän lattialla. Nenään sattuu. Pieni muistikuva on nyrkistä, joka tuli suoraan kohti. Ilmeisesti reflekseissäni on vielä parantamisen varaa. "No mikäs tervetuliaisrituaali tämä on?"

"Vittu, sun piti maksaa se viisikymppiä viime torstaina" "Ei nyt ole rahaa, eikä muistikuvaa että olisin velkaa?" "No siinä kunnossa ei varmaan tallennu hirveästi muistikuvia. Oltiin baarissa, joit ensin omat ja sitten minun rahat" "Ai jaha. No nyt on niin että, kerkesin sijoittaa nuo torstaina tulleet rahat hyväntekeväisyyteen" "Häh?" "Ne rahat teki mulle hyvää, vaikka nyt olo ei varsinaisesti tunnukaan siltä" "Suksi vittuun ja tulet uudestaan viisikymppisen kanssa" Mietin seuraavaa siirtoani Haten asuttaman kerrostalon pihamaalla. Tuo ehdotus urheilusuorituksesta ei nyt oikein onnistu. Olo ei ole ensinkään urheiluun sopiva, eikä tarvittavat välineetkään tulleet mukaan. Vielä kun ottaa huomioon että, eletään kesäkuuta, käy tuo suoritus jo aika tavalla mahdottomaksi, ainakin perinteisin välinein. Tuo hiihtolenkin määränpää oli mielestäni huonosti määritetty, enkä usko että maaliin päästyäni minua olisi kuitenkaan palkittu viidenkymmenen euron setelillä, päätän näin ollen jättää suorituksen kokonaan tekemättä. Muistutan itseäni kuitenkin siitä että, säännöllinen liikunta on hyväksi sekä keholle että mielenterveydelle. Suuntaan kirjastoon. Ystävällinen virkailija lupaa minulle tietokoneen käyttöön. Selvitän vielä hänelle että olen työnhaussa ja tarkoitus olisi käydä työvoimatoimiston sivuilla valitsemassa itselleni sopiva työpaikka. Virkailija vastaa minulle, selvästi innostuneena aktiivisuudestani työllistymistäni kohtaan. "Jaha, koneen käyttöaika on tunti" Kahlaan läpi kaikki työnvälityspalvelut. Yllättäen, edelleenkaan ei ole tarvetta, vankan työkokemuksen omaavalle paperimiehelle? Minulla on vielä viisikymmentä minuuttia aikaa lukea iltapäivälehtien nettiversiot...
Jatkuu...